

Steinbeck, John en Rébecca Dautremer
Muizen en mensen

Oorspronkelijke titel *Of Mice and Men*, verschenen bij Covici, Friede, Inc. (1937)

© Copyright 1937, 1965 The estate of John Steinbeck

© 2020 Editions Tishina, 106 rue de la Folie Méricourt, F-75011 Paris
www.tishina.fr

© 2020, voor de Nederlandstalige editie: Infodok / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen

Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.

'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.

www.standaarduitgeverij.be/infodok

Illustraties: Rébecca Dautremer

Vormgeving: Tai-Marc Le Thanh

Zetwerk: Smets & Ruppel

Nederlandse vertaling: © 2018 Peter Bergsma en Uitgeverij Van Oorschot, Amsterdam

D/2020/0034/119

ISBN 978 90 02 27033 8

NUR 285

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd - op enige manier - zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

MUIZEN EN MENSEN

John Steinbeck
Rebecca Dautremer
vertaald door
Peter Bergsma

Hoofdstuk I

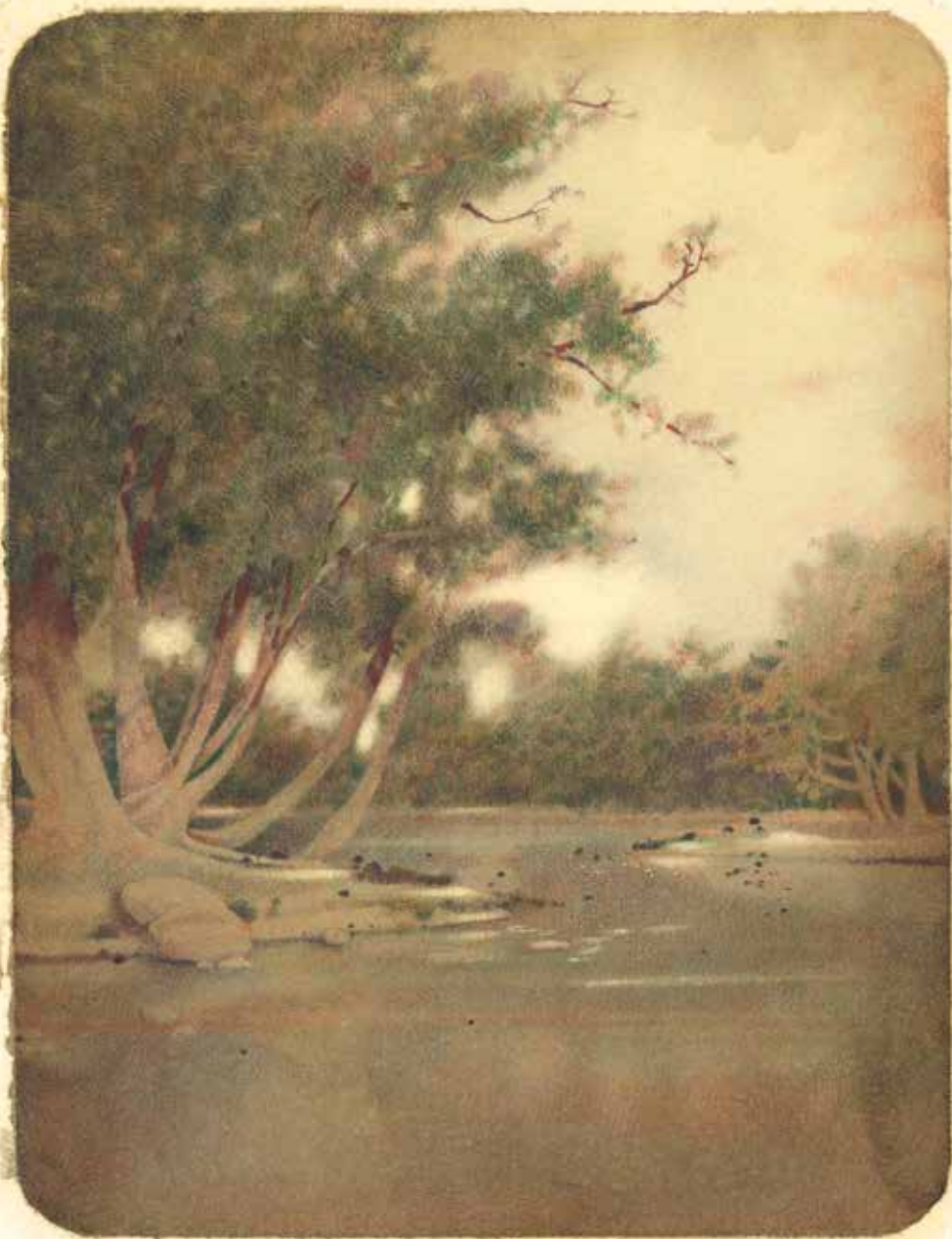

Een paar kilometer ten zuiden van Soledad stroomt de Salinas dicht langs de oever aan de heuvelkant en is het water diep en groen. Ook is het warm, want het is glinsterend over het gele zand in de zon gegleden voordat het de smalle poel bereikte.

Aan de ene kant welven de gouden heuvels zich omhoog naar het krachtige en rotsige Gabilangebergte, maar aan de valleikant staan er bomen langs het water - wilgen, elke lente weer fris en groen, met tussen waar hun onderste bladeren samenkomen nog de restanten van de winterse overstroming; en platanen met viekkerige, witte, achteroverleunende, dikke en dunnere takken die zich over de poel buigen.

Op de zandoever onder de bomen ligt een dikke laag bladeren die zo broos zijn dat een hagedis ze alle kanten op laat vliegen als hij erdoorheen rent. 's Avonds komen er konijnen uit het struikgewas om op het zand te zitten, en de vochtige zandbanken zijn bedekt met de nachtelijke sporen van wasberen, en met de gespreide pootafdrukken van ranchhonden, en met de v-vormige hoefsporen van herten die in het donker komen drinken.

Er loopt een pad door de wilgen en tussen de platanen, een pad dat is aangestampt door jongens die van de ranches komen om in de diepe poel te zwemmen, en is aangestampt door zwervers die 's avonds vermoeid omlaag komen van de grote weg om gezamenlijk aan de waterkant te kamperen. Voor de lage horizontale tak van een reusachtige plataan ligt een ashoop van de vele vuren; de tak is glad gesleten door mannen die erop hebben gezeten.

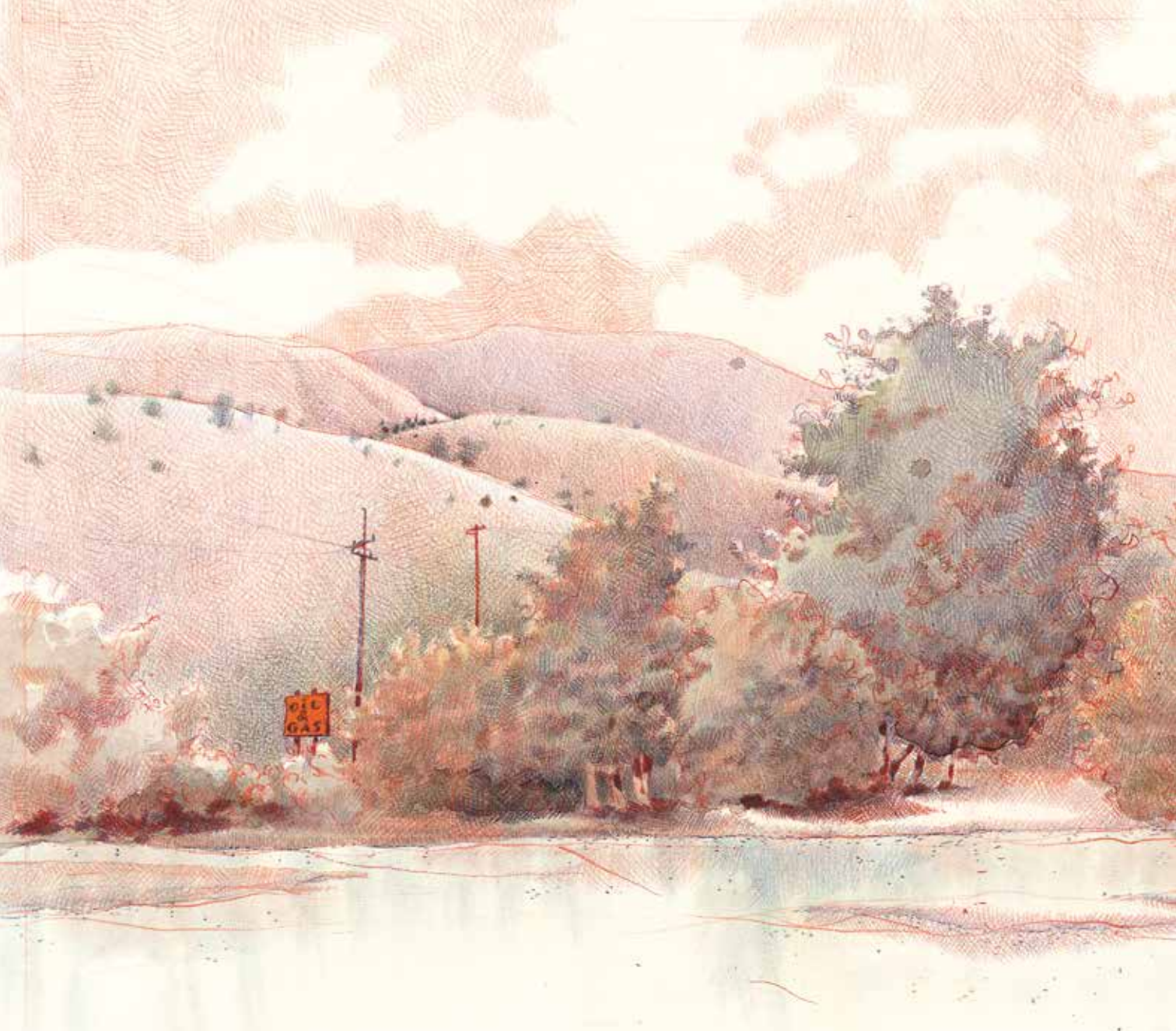

De avond van een warme dag wakkerde het windje aan dat de bladeren beroerde.
De schaduw kromde de heuvels op naar de top. Op de zandoevers zaten de konijnen
zo stilletjes als kleine grijze, gebeeldhouwde stenen.

En toen kwam vanuit de richting van de grote weg het geluid van voetstappen
over knisperende plataanbladeren. De konijnen zochten ijlings en geruisloos een
goed heenkomen. Een reiger op stelten vloog moeizaam de lucht in en zwoegde
stroomafwaarts. Even was de plek levenloos, en toen kwamen twee mannen
tevoorschijn vanaf het pad en liepen de open plek bij de groene poel op.

Ze waren achter elkaar over het pad gelopen, en zelfs op de open plek bleef de een achter de ander. Beiden hadden een spijkerbroek aan en een spijkerjasje met koperen knopen. Beiden droegen een zwarte, vormeloze hoed en beiden hadden stijf opgerolde dekens over hun schouder geslagen.

De eerste man was klein en kwiek, met een donker gezicht, rusteloze ogen en scherpe, krachtige trekken. Alles aan hem was strak omljnd: kleine, sterke handen, slanke armen, een dunne en benige neus. Achter hem liep zijn tegendeel, een reusachtige man met een vormeloos gezicht, grote, fletse ogen, brede, afhangende schouders; en hij liep log en liet zijn voeten een beetje slepen, zoals een beer zijn poten. Zijn armen zwaaiden niet langs zijn zij, maar hingen losjes omlaag.

De eerste man bleef plotseling staan op de open plek, zodat de volger bijna over hem heen liep. Hij nam zijn hoed af en veegde met zijn wijsvinger over de zweetband en sloeg het vocht er vanaf. Zijn reusachtige metgezel liet zijn dekens vallen en gooide zich op de grond en dronk van het oppervlak van de groene poel; dronk met lange slokken, terwijl hij als een paard in het water proestte. De kleine man kwam nerveus naast hem staan.

– Lennie! zei hij op scherpe toon.
Lennie, godsallemachtig, drink niet zoveel.

Lennie bleef in de poel proesten. De kleine man bukte zich en schudde aan zijn schouder.
– Lennie. Straks word je weer net zo misselijk als vannacht.

Lennie dompelde zijn hele hoofd onder, met hoed en al, en toen ging hij op de oever zitten en zijn hoed droop op zijn blauwe jasje en de druppels liepen langs zijn rug.

– Da's lekker, zei hij. Drink ook wat, George. Neem 'n paar flinke siokken. Hij glimachte gelukkig.

George zwaaide zijn dekenrol van zijn schouder en liet hem zachtjes op de oever vallen.
– Ik weet niet of 't wel goed water is, zei hij.
't Ziet d'r'n beetje schuimerig uit.

Lennie doopte zijn grote voet in het water en wriemelde met zijn vingers zodat er kleine beetjes water opspatten; kringen verwijdden zich naar de andere kant van de poel en kwamen weer terug. Lennie volgde ze met zijn ogen.